

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LUCY FOLEYOVÁ

ZOZNAM HOSTÍ

OSTROV, Z KTORÉHO NIET ÚNIKU.
A PREDSA BY TAM KAŽDÝ CHCEL BYŤ.

„V DUCHU KLASIKY OD AGATHY CHRISTIE... DŮMYSELNÝ
A NAPÍNAVÝ ROMÁN.“ – NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

TATRAN

ZOZNAM HOSTÍ

LUCY FOLEYOVÁ

ZOZNAM
HOSTÍ

TATRAN

Z anglického originálu Lucy Foley: THE GUEST LIST,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lost and Found Books Ltd, Londýn 2020,
preložila Barbora Vinczeová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5286. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla Mgr. Art Lubica Kochanová

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Martina Vyšná

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by Lost and Found Books Ltd

Translation © Barbora Vinczeová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1188-8

**VENUJEM KATE A ROBBIEMU, SÚRODENCOM,
KTORÍ MA NEKONEČNE PODPORUJÚ.
NAŠŤASTIE NIE TAK, AKO TÍ V KNIHE!**

TERAZ

SVADBA – NOC

S VETLÁ ZHASNÚ.

Okamžite nastane tma. Kapela stíchnie. Spod svadobného stanu sa ozývajú výkriky hostí, ktorí sa od strachu tisnú jeden k druhému. Svetlo sviečok na stole iba znásobuje zmätok, vrhá tieň na plátenné steny. Nevidieť, kto kde stojí, a nepočuť, kto čo hovorí. Skuvíňajúci vietor prehluší vravu hostí.

Vonku zúri búrka. Jačí navôkol, búši do stanu. Pri každom náraze vetra sa celá konštrukcia s hlasným kovovým stonom napne a zatrasie. Hostia sa od strachu prikrčia. Dvere sa uvoľnia, rozletia sa a trepecú pri vchode. Plamene parafínových fakiel osvetľujúcich vchod sa šklabia.

Táto búrka je akoby osobná. Akoby si šetrila všetok hnev iba pre nich.

Nie je to prvýkrát, čo vypadol prúd. Naposledy sa však svetlá rozsvietili v priebehu niekoľkých minút. Hostia sa vrátili k tancu, pitiu, drogám, sexu, jedlu a smiechu... a zabudli, že sa to stalo.

Koľko času prešlo teraz? V tme sa to odhaduje ťažko. Pár minút? Pätnásť? Dvadsať?

Začínajú sa báť. Temnota je hrozivá, nástojčivá. Akoby sa pod rúškom tmy mohlo diať čokoľvek.

ŽIAROVKY SA KONEČNE PREBUDIA K ŽIVOTU. Hostia ich povzbudia hvízdáním a výkrikmi. Hanbia sa za stav, v akom ich našlo svetlo: prikrčených a akoby pripravených odraziť útok. Smejú sa na tom. Takmer presvedčia samých seba, že nemali strach.

Osvetlená scéna v troch spojených svadobných stanoch by sa mala po-

dobať na oslavu, no vyzerá ako nehoda. Na laminátovej podlahe v hlavnej jedáľenskej časti je porozlievané víno. Bordová škvrna sa rozlieza po bielom plátne. Na každom voľnom povrchu sa hromadia fľaše od šampanského ako dôkaz o večerných prípitkoch a oslavách. Opustený pár strieborných sandálov vykúka spod okraja obrusu.

Írska kapela v tanečnom stane opäť začína hrať – strhujúca melódia má vrátiť hosťom dobrú náladu. Mnohí sa tam ponáhľajú za vidinou prostej úľavy. Ak by ste sa pozorne pozreli, kam stúpajú, možno by ste si všimli stopy, ktoré tam zanechal jeden bosý hosť potom, čo stúpil na rozbité sklo. Na lamináte zostali krvavé odtlačky, ktoré zaschli na hrdzavé šmuhy. Nikto si to nevšimne.

Ďalší hostia sa potulujú a zhlukujú sa v kútoch hlavného stanu ako nevyvetraný cigaretový dym. Nechcú zostať, ale ani opustiť útočisko pred búrkou, ktoré im poskytuje stan. Nikto nemôže opustiť ostrov. Zatiaľ nie. Loďky neprídu, kým vietor neustane.

Uprostred všetkého tróni obrovská torta. Väčšinu dňa prežila ako dokonalá a nepoškodená kráska s cukrovou polevou, ktorá sa vo svetle trblietala. Iba pár minút predtým, ako vypadol prúd, zhlukli sa okolo nej hostia a sledovali jej rituálnu popravu. Teraz jej z útrov trčí tmavočervené cesto.

Zvonku sa ozve nový zvuk. Znie takmer ako vietor, no je čoraz ostrejší a hlasnejší, až kým je nezameniteľne povedomý.

Hostia zmeravejú. Zízajú jeden na druhého. Znova ich premôže strach, ešte väčší, ako keď zhasli svetlá. Všetci ten zvuk poznajú. Je to výkrik hrôzy.

DEŇ PREDTÝM

A O I F E

Organizátorka svadiieb

VŠETCI HOSTIA SÚ UŽ TAKMER TU. O CHVÍLU TO ZAČNE NABERAŤ NA obrátkach: večer prebehne skúšobná večera s vybranými hosťami, takže svadba sa v skutočnosti začína už dnes.

Zachladila som šampanské, ktoré sa bude podávať pred večerou. Archívny Bollinger, osem fliaš, plus víno k večeri a pár debien Guinessu – presne podľa nevestiných pokynov. Nie som tu na to, aby som to hodnotila, no zdá sa mi to priveľa. Všetci sú však dospelí. Som si istá, že sa vedia ovládať. Alebo nie. Hlavný družba vyzerá trochu nespoľahlivo – úprimne, všetci družbovia tak vyzerajú. A družička – nevestina nevlastná setra – zahliadla som ju na osamelých potulkách ostrovom, na ktorých sa prikrčene ponáhľala, akoby chcela niečo predbehnúť.

Pri tejto práci sa dozviete všetky tajomstvá. Vidíte veci, ktoré nikto iný nevidí. Dozviete sa všetky klebety, o ktoré by sa hostia trhali. Ako organizátorka svadiieb si nemôžete *dovoliť* niečo prehliadnuť. Musíte si všímať každú maličkosť, aj tie najjemnejšie víry pod hladinou. Ak si ich nevšímam, jeden z nich môže prerásť v obrovský a nebezpečný prúd, ktorý mi zničí všetky plány. Naučila som sa, že niekedy sú tie najmenšie prúdy aj najsilnejšie.

Prejdem izbami pevnosti na prízemí, zapalujem rašelinové bloky na roštoch, aby večer pekne tleli. Spolu s Freddyom sme narezali a vysušili vlastnú rašelinu z rašeliniska tak, ako sa to robilo predchádzajúce storočia. Dymová, zemitá vôňa tlejúcej rašeliny umocní čaro miestnej atmosféry. Hostom by sa to malo páčiť. Hoci je letný slnovrat, ostrov sa v noci ochladí. Staré kamenné steny pevnosti nevpustia teplo a ani ho nevedia udržať vo vnútri.

Dnes bolo prekvapivo teplo, aspoň na tieto končiny. Nevyzerá to však, že počasie vydrží do zajtra. V rádiu som zachytila koniec predpovede počasia a hlásili veterno. Bežne schytáme to najhoršie počasie, búrky sú tu často oveľa silnejšie ako na pevnine, akoby si na nás vybíjali zlosť. Stále je slnečno, no starý barometer na chodbe už neukazuje PEKNE, ale PREMENLIVO. Zvesila som ho. Nechcem, aby si to nevesta všimla, hoci neverím, že je typ, ktorý podlieha panike. Radšej sa nahnevá a pohľadá niekoho, na koho by mohla zvaliť vinu. A ja presne viem, kto by to bol.

„Freddy!“ zavolám do kuchyne. „Začneš pomaly s večerou?“

„Hej,“ odvetí, „všetko mám pod kontrolou.“

Dnes sa podáva rybaci guláš, recept založený na tradičnej connemarskej rybacej polievke, ktorú jedávali rybári: údená ryba, veľa smotany. Ochutnala som ho, keď som sem prišla prvýkrát, keď tu ešte žilo pár ľudí. Večera sa bude variť podľa vycibrenejšieho receptu ako bežne, keďže tu máme vycibrenejšiu spoločnosť. Teda predpokladám, že si to o sebe radi *myslia*. Uvidíme, či to alkohol zmení.

„Potom musíme začať s prípravou chuťoviek na zajtra,“ dodávam a v mysli si prechádzam zoznam.

„Pustím sa do toho.“

„A torta: musíme ju poskladať včas.“

Torta je pastvou pre oči. Tak by to malo byť. Viem, koľko stála. Nevesta pri cene nemihla ani brvou. Myslím, že je zvyknutá mať to najlepšie. Štyri vrstvy tmavočerveného cesta na štýl *red velvet* ukryté pod dokonalou bielou polevou posiatou zeleňou z marcipánu, aby ladila s listím v kaplnke a v stanoch. Mimoriadne krehké dielo upečené presne podľa nevestiných pokynov sem dovezli až z exkluzívnej dublinskej cukrárne. Nebolo ľahké dostať ho cez vodu nepoškodené. Samozrejme, zajtra sa zničí. Je to však o danej chvíli, o svadbe. O dni D. Napriek tomu, čo ľudia hovoriajú, nie je to o manželstve.

Viete, mojou prácou je pripraviť šťastie. Preto som sa stala organizátorkou svadieb. Život je komplikovaný. Všetci to vieme. Už ako dieťa som zistila, že sa dejú aj hroznejšie veci. No odhliadnuc od toho, čo sa deje, život je iba sled dní. Nemôžete mať kontrolu nad viacerými dňami. Ale môžete si to zariadiť na *jeden* z nich. Dvadsaťštyri hodín sa dá zorganizovať. Svadobný deň je usporiadaný balíček času, do ktorého viem zabalíť niečo celistvé a dokonalé, niečo, čo si ľudia vážia po celý život, perlu z roztrhnutého náhrdelníka.

Freddy sa v špinavej mäsiarskej zástere vynorí z kuchyne. „Ako sa cítiš?“

Pokrčím plecami. „Pravdupovediac, som trochu nervózna.“

„To zvládneš, láska. Spomeň si, koľkokrát si to už robila.“

„Toto je iné, lebo tento pár –“ K rozhodnutiu Willa Slatera a Julie Keganovej mať svadbu tu viedol hotový prevrat. Predtým som pracovala v Dubline ako organizátorka eventov. Nápad usadiť sa tu a premeniť rozpadávajúcu sa a napoly zničenú pevnosť na elegantnú nehnuteľnosť s desiatimi spálňami, jedálňou, spoločenskou miestnosťou a kuchyňou bol môj. Žijeme tu s Freddym, no keď sme sami, využívame iba malú časť pevnosti.

„Ššš.“ Freddy pristúpi bližšie a objíme ma. Cítim, že mi najprv stuhne telo. Tak veľmi sa sústredím na zoznam vecí, ktoré treba urobiť, že vnímam objatie ako vyrušenie, na ktoré nemáme čas. Potom sa v jeho náruči uvoľním a užívam si upokojujúce, známe teplo. Freddy vynikajúco objíma. Mohli by ste ho nazvať „medvedíkom“. Má rád jedlo – je to jeho práca. Kým sme sa sem presťahovali, v Dubline mal reštauráciu.

„Všetko dobre dopadne,“ upokojuje ma. „Sľubujem. Bude to dokonalé.“ Pobožká ma na hlavu. S touto prácou mám množstvo skúseností. Nikdy som však neorganizovala nič, na čo by som vynaložila toľko úsilia. Nevesta je veľmi náročná – aby som jej nekrivdila, pravdepodobne to ide ruka v ruke s tým, čo robí – má vlastný časopis. Jej požiadavky by iných možno unavovali. Ja som si ich užívala. Mám rada výzvy.

Dosť o mne. Koniec koncov, tento víkend patrí šťastnej dvojici. Hovorí sa, že nevesta a ženích netvorí pár dlho. Aj naša spálňa sa nachádza v pevnosti spolu s ostatnými a včera sme ich počuli. „Preboha,“ Freddy prevrátil oči, keď sme ležali v posteli. „Nedá sa to počúvať.“ Viem, čo tým myslel. Je zvláštne, že prejavy vášne môžu znieť ako muky. Vyzerajú, že sú do seba veľmi zamilovaní, cynik by však povedal, že práve *preto* si od seba nemôžu držať odstup. Veľmi zavášňovaní by bolo lepšie označenie.

S Freddym tvoríme pár už takmer dve desaťročia a ani teraz mu nehovorím všetko. Som si istá, že on je na tom rovnako. Človek sa však zamyslí, čo tí dvaja o sebe vedia.

Či naozaj poznajú temné tajomstvá svojej polovičky.

HANNAH

Partnerka

SPENENÉ VLNY NÁM TANCUJÚ PRED OČAMI. NA PEVNINE JE KRÁSNY letný deň, tu je počasie drsnejšie. Pred niekoľkými minútami sme opustili bezpečie prístavu na pevnine. Pri odchode sa zdalo, že voda potemnela a vlny narástli o niekoľko desiatok centimetrov.

Je večer pred svadbou a smerujeme na ostrov. Ako „špeciálni hostia“ tam v noci prespíme. Teším sa na to. Prinajmenšom si to *myslím*. Aj tak potrebujem aspoň menšie rozptýlenie.

„Držte sa!“ prichádza výkrik z kapitánovej kabíny za nami. Chlapík sa volá Mattie. Kým stihneme zapojiť rozum, loďka sklzáne z jednej vlny priamo na druhú. Nad hlavami nám vytryskne obrovský oblúk vody.

„Preboha!“ skríkne Charlie a zbadám, že na jednej strane je do nitky premočený. Ja som ako zázrakom len trochu mokrá.

„Trochu vody ešte nikomu neublížilo!“ zvolá Mattie.

Smejem sa nasilu, pretože ma to dosť vyľakalo. Z pohybu loďky všetkými smermi – dopredu a dozadu, doprava a doľava zároveň – sa mi obracia žalúdok.

„Uf,“ vzdychám a cítim prichádzajúcu nevoľnosť. Zo spomienky na sladkosti s čajom, zjedené pred cestou, sa mi zrazu chce vracať.

Charlie sa na mňa pozrie, položí mi ruku na koleno a stisne. „Ach, bože. Už to začalo?“ Vždy mi býva pri cestovaní hrozne zle. Z iných vecí tiež; najhoršie to bolo v tehotenstve.

„Mm-hmm. Vzala som si tabletky, ale skoro vôbec nezabrali.“

„Počuj,“ hovorí rýchlo Charlie, „prečítam ti o tom mieste, aby si myslela na niečo iné.“ Hľadá niečo v telefóne. Stiahol si sprievodcu; môj muž je typický učiteľ. Loďka znova nadskočí a iPhone mu skoro vyklážne

z ruky. Zanádáva, chytí ho do oboch rúk. Nemôžeme si dovoliť kúpiť nový.

„Nie je tu toho veľa,“ hovorí, keď sa stránka načíta, a v hlase mu počuť ospravedlnenie. „Kopa vecí o Connemare, ale o ostrove... asi je to tým, že je malý...“ Zíza na displej, akoby ho hypnotizoval. „Ach, pozri, niečo som našiel.“ Odkašle si a začne čítať hlasom, ktorý podľa mňa používa na prednáškach. „Inis an Amplóra alebo v anglickom preklade Ostrov kormoránov má v priemere tri kilometre a väčšiu dĺžku ako šírku. Ostrov tvorí granitová hora, ktorá sa *majestátne* vynára z Atlantiku niekoľko kilometrov od pobrežia Connemary. Povrch ostrova tvoria hlavne mokriny s rašelinou alebo rašeliniská, ako ich volajú miestni. Najlepšia a v skutočnosti jediná možnosť obhliadky ostrova je zo súkromnej lode. Cesta z pevniny na ostrov môže byť mimoriadne nepríjemná –“

„Tak to majú pravdu,“ zamrmlam a držím sa zábradlia, kým sa prepupneme cez ďalšiu vlnu a znova narazíme na hladinu. Žalúdok sa mi opäť prevráti.

„Môžem vám o tom povedať viac,“ zvolá Mattie z kabíny. Neuvedomila som si, že nás odtiaľ počuje. „V sprievodcovi toho o Inis an Amplóre veľa nenájdete.“

S Charliem sa došuchceme ku kabíne, aby sme lepšie počuli. Mattie má krásny, silný prízvuk. „Pokiaľ je známe,“ hovorí, „prví obyvatelia boli členmi náboženskej sekty, ktorú na pevnine prenasledovali.“

„Ach, áno,“ pritakáva Charlie a pozerá sa do sprievodcu, „myslím, že tu niečo o tom bolo –“

„Odtiaľ nevyčítate všetko,“ mračí sa Mattie. Prerušenie naňho očividne neurobilo dojem. „Prežil som tu celý život, viete – moji ľudia tu žijú stáročia. Viem viac ako nejaký chlapík na internete.“

„Prepáčte,“ hovorí Charlie a červená sa.

„Takže,“ pokračuje Mattie, „archeológovia ich našli asi pred dvadsiatimi rokmi. Spolu v rašeline, bok po boku, pekne natlačených.“ Zdá sa, že si to užíva. „Dokonale zachovaní, hovorí sa, pretože tam dolu nie je vzduch. Bol to masaker. Všetkých dosekali.“

„Och,“ hovorí Charlie a vrhá na mňa pohľad. „Nie som si istý –“

Je neskoro, tú predstavu mám pred očami: dávno pochované mŕtvolky sa vynárajú z čiernej zeme. Snažím sa nemyslieť na to, no ten obraz je neodbytný. Nový nával nevoľnosti pri ďalšej vlne prichádza takmer ako úlava, pretože si vyžaduje všetku moju pozornosť.

„A teraz tam nežije nikto?“ pýta sa veselo Charlie, len aby zmenil smerovanie rozhovoru. „Okrem nových majiteľov?“

„Nie,“ odvetí Mattie, „iba duchovia.“

Charlie poklepe prstom po displeji. „Tu sa píše, že ostrov bol obývaný do deväťdesiatych rokov, kým sa poslední obyvatelia nevrátili na pevninu za vidinou tečúcej vody, elektriny a moderného života.“

„Ach, to sa tam naozaj píše?“ Mattie znie pobavene.

„Prečo?“ pýtam sa, keď som našla svoj hlas. „Mali nejaký iný dôvod na odchod?“

Mattie už-už odpovie, no zmení sa mu výraz tváre. „Pozor, obaja!“ zahučí pár sekúnd predtým, ako sa spodok loďky prepadne pri sklze po boku vlny a narazí do boku druhej vlny. Kristepane!

Pri morskej chorobe by ste si mali nájsť pevný bod, a tak vrhám pohľad na ostrov. Mali sme ho pred očami celou cestou z pevniny ako modrú šmuhu v tvare nákovy na horizonte. Jules by si nevybrala miesto, ktoré by nebolo očarujúce. Ja som sa však nedokázala zbaviť pocitu, že temný tvar ostrova sa napriek slnečnému dňu hrbí a mračí.

„Ohromné, však?“ hovorí Charlie.

„Mm,“ odvetím nezaujato. „Dúfajme, že dnes tam už majú tečúcu vodu a elektrinu. Po tejto ceste potrebujem poriadny kúpeľ.“

Charlie sa uškrnie. „Poznám Jules, ak tam predtým nebolo potrubie a rozvody, teraz tam už určite sú. Vieš, aká je. Pracuje efektívne.“

Som si istá, že Charlie to tak nemyslel, no vyznieva to ako porovnanie. Ja *nepracujem* najefektívnejšie na svete. Do miestnosti nevkročím bez toho, aby som narobila neporiadok, a odkedy máme deti, náš dom je hotová bordeláreň. Ak máme návštevu, čo býva zriedka, nahádzem veci do skriniek a nasilu ich pozatváram, takže to vyzerá, akoby dom zadržiaval dych a snažil sa nevybuchnúť. Keď sme šli prvýkrát na večeru do Julesinho elegantného domu vo viktoriánskom štýle v Islington, vyzeralo to tam ako z časopisu, z jej online časopisu. Volá sa *Download*. Neprestávala som myslieť na to, že sa ma možno pokúsi niekam upratať. Uvedomovala som si, že s dvojcentimetrovými odrastmi vo vlasoch a oblečením, ktoré návrhára nevidelo ani zďaleka, tam nezapadám. Pristihla som sa, že sa dokonca snažím vyhladiť svoj prízvuk, zjemniť manchesterské samohlásky.

Ja a Jules sme ako noc a deň. Dve najdôležitejšie ženy v živote môjho muža. Nakloním sa cez zábradlie a zhlboka vdychujem morský vzduch.

„Veľa som si v tom článku zistil,“ hovorí Charlie, „o ostrove. Vraj má biele piesčité pláže, ktorými sa táto časť Írska preslávila. A vďaka tomu piesku má voda v zátokách krásnu tyrkysovú farbu.“

„Aha,“ odvetím. „Znie to rozhodne lepšie ako rašelinisko.“

„To áno,“ súhlasí Charlie. „Možno si aj zaplávame.“ Usmeje sa na mňa.

Pozriem sa na vodu, ktorá má studenú tmavozelenú farbu, ďaleko od tyrkysovej. Strasie ma. V Brightone si však zvyknem zaplávať ďalej od pláže a to už je Lamanš, nie? Aj tak mám pocit, že ten je oveľa krotkejší ako toto divé, brutálne more.

„Tento víkend bude pre nás príjemným rozptýlením, čo povieš?“ pýta sa Charlie.

„Hej,“ súhlasím. „Dúfam.“ Za dlhé obdobie to bude výlet najviac podobný dovolenke. Práve teraz naozaj potrebujem dovolenku. „Nechápem, prečo si Jules vybrala náhodný ostrov pri Írsku,“ dodám. Je to celá ona, vybrať si niečo také exkluzívne, že sa hostia na ceste tam môžu utopiť. „Môže si predsa dovoliť akékoľvek miesto, čo sa jej zapáči.“

Charlie sa zamračí. Nerád hovorí o peniazoch, hanbí sa. Je to jeden z dôvodov, prečo ho milujem. Niekedy, iba niekedy však rozmýšľam, aké by to bolo – mať o trochu viac. Trápili sme sa so zoznamom darov a trochu sme sa kvôli nemu aj pohádali. Bežne máme strop päťdesiat libier, no Charlie trval na tom, že v tomto prípade musíme ísť vyššie, pretože s Jules sa poznajú veľmi dlho. Všetko na zozname bolo z luxusného Liberty's, takže stopäťdesiat libier, na ktorých sme sa dohodli, sa premietlo do vcelku obyčajnej keramickej misy. Na zozname bola aj *vonná sviečka* za dvesto libier.

„Poznáš Jules,“ hovorí Charlie a loďka pritom opäť sklzáne dolu a narazí na niečo, čo by pokojne mohol byť betón, a nie voda. Znova vyskočí, pre istotu sa nakloní aj do strán. „Rada robí veci inak. Možno je to aj preto, že jej otec je Ír.“

„Myslela som si, že s otcom dobre nevychádza.“

„Je to zložitejšie. Nikdy si na ňu nenašiel čas a je trochu magor, ale myslím, že si ho vždy stavala na piedestál. Práve preto pred rokmi chcela, aby som ju učil jachting. Mal jachtu a ona strašne chcela, aby bol na ňu hrdý.“

Ťažko si predstaviť Jules v takej podriadenej pozícii, že sa musí usilovať, aby bol niekto na ňu hrdý. Viem, že jej otec je veľký realitný developer, vypracoval sa sám. Ako dcéra rušňovodiča a zdravotnej sestry som vyrastala v rodine, kde bol permanentný nedostatok peňazí, a vždy ma

fascinovali ľudia, ktorí veľa zarábajú. Zároveň im veľmi nedôverujem. Pre mňa sú ako iný živočíšny druh, plemeno uhladených a nebezpečných mačkovitých šeliem.

„Možno to vybral Will,“ napadne mi. „Miesto v srdci prírody, to sa naňho podobá.“ Pri predstave stretnutia s niekým takým slávnym pocítim príval vzrušenia. Ťažko si predstaviť Julesinho snúbenca ako skutočnú osobu.

Seriál som sledovala tajne. Je celkom dobrý, hoci sa mi to ťažko hodnotí objektívne. Fascinovalo ma pomyslenie na Jules s týmto mužom... ako sa ho dotýka, bozkáva ho, miluje sa s ním. Ako sa zaňho vydá.

Zápletkou seriálu *Prežiť noc* je, že Willa niekde nechajú spútaného a so zaviazanými očami uprostred noci. Napríklad v lese alebo uprostred arktickej tundry. Nemá pri sebe nič okrem šiat a možno noža za opaskom. Musí sa vyslobodiť a vrátiť sa do civilizácie pomocou vlastného dôvtipu a orientačných schopností. Je to dramatické: v jednej časti musí potme preliezť cez vodopád, v ďalšej ho prenasledujú vlky. Raz za čas si spomeniete, že je pri ňom štáb, že to len nakrúcajú. Keby to bolo také zlé, určite by mu pomohli, nie? V každom prípade sa im úspešne darí preniesť pocit nebezpečenstva na obrazovku.

Keď spomeniem Willa, Charliemu potemnie tvár. „Stále nerozumiem, prečo si ho berie po takej krátkej známosti,“ zamyslí sa. „Jules je asi taká. Keď si niečo zmyslí, musí konať. Ale hovorím ti, Han: ten chlap niečo tají. Nemyslím si, že je tým, za koho sa vydáva.“

Práve z tohto dôvodu som pozerala seriál potajme. Viem, že Charlie mu by sa to nepáčilo. Niekedy si nemôžem pomôcť, no trochu to vyzerá, že Charlie nemá Willa rád, lebo naňho žiarli. Naozaj dúfam, že *nežiarli*. Čo by to potom znamenalo?

Možno to má niečo spoločné aj s Willovou rozlúčkou so slobodou. Charlie tam šiel, hoci to asi nebol dobrý nápad, keďže je Julesiným priateľom. Po víkende vo Švédsku sa vrátil mierne rozladený. Vždy, keď som to spomenula, reagoval zvláštne, celý zmeravel. Nechala som to tak. Vrátil sa predsa celý, nie?

More sa rozbúrilo ešte viac. Stará rybárska loďka sa hádže a krúti na všetky strany naraz, ako tie elektrické rodeo býky. „Je bezpečné ísť ďalej?“ kričím na Mattieho.

„Isteže!“ zvolá pomedzi nárazy vln a skuvíňanie vetra. „V porovnaní s ostatnými je toto dobrý deň. Už len kúsok a sme na Inis an Amplóre.“

Mokrú pramene vlasov mám prilepené na čelo a zo zvyšku sa mi na hlave vytvorilo obrovské domotané hniezdo. Viem si predstaviť, ako budem vyzerat' pred Jules a Willom a ostatnými, keď konečne dorazíme.

„Kormorán!“ zvolá Charlie a ukazuje prstom. Viem, že sa snaží odvrátiť moju pozornosť od nevolnosti. Cítim sa ako dieťa, ktoré vedú k lekárovi na očkovanie. Aj tak však sledujem jeho prst a zbadám úzku tmavú hlavu, ktorá sa vynára z vĺn ako periskop miniatúrnej ponorky. Keď vkĺzne pod hladinu, pred očami sa nám mihne čierna šmuha. Len si to predstavte, cítiť sa ako doma v takých nehostinných podmienkach.

„V článku bolo aj niečo konkrétne o kormoránoch,“ spomenie si Charlie. Vezme do rúk telefón. „Aha, tu. Vraj sú na tomto pobreží bežné.“ Nasadí učiteľský tón: „Kormorán je vták, ktorého miestne legendy vykresľujú v nepeknom svetle.“ No zbohom. „V dejinách ho zobrazovali ako symbol chamtivosti, nešťastia a zla.“ Obaja sledujeme kormorána, ktorý sa opäť vynára. V špicatom zobáku drží rybku. Striebristo sa zableskne a vzápätí mu mizne v pažeráku.

Žalúdok mi urobí salto. Mám pocit, akoby som tú vrtkú a klzkú rybu prehltla ja a teraz mi pláva v bruchu. Keď sa loďka začne nakláňať na opačnú stranu, vrhám sa k zábradliu, nakloním sa cezeň a vyvrátim sladkosti s čajom.